

Giấy Nợ

Năm bố 75 tuổi, bố đưa giấy nợ 900 triệu đồng cho 3 con trai nhờ trả giúp nhưng ai cũng từ chối, chỉ riêng tôi gánh vác... Tôi là con út trong gia đình có 4 người con và là con gái duy nhất. Cha tôi, ông Lý, đã làm việc chăm chỉ cả đời. Sau khi mẹ tôi qua đời, bố vẫn ở vậy cho đến hiện tại đã 75 tuổi. Tôi có ba anh trai, họ đều đi làm xa và không thường xuyên về nhà thăm nhà. Chỉ riêng tôi chọn sống ở quê để có thể thường xuyên về chăm sóc bố.

Một hôm, bố tôi gọi tất cả các con đến để thông báo chuyện quan trọng. Trong nhóm gia đình, các anh tôi đều cho rằng đã đến lúc bố viết di chúc để chia tài sản cho các con. Tuy rằng bố không có nhiều tiền nhưng bù lại có rất nhiều đất đai,

ruộng vườn.

Đến ngày hẹn, bố đưa cho chúng tôi một tờ giấy ghi số nợ lên tới 900 triệu đồng. Bố nói :

- Số tiền này trước đây bố vay để chữa bệnh cho mẹ . Bố cũng cố gắng làm việc cật lực để trả nợ, lại bán hết đất để gom tiền vì không muốn làm phiền đến mấy đứa, nhưng giờ bố già rồi nên không gánh được nữa. Mà lãi mẹ đẻ lãi con, bố mong các con hãy giúp bố trả nợ để bố yên tâm không phải sống trong lo sợ nữa

Tôi và các anh đều choáng váng. Số tiền đó không nhỏ vậy mà bao lâu nay bố không nói ra để các con cùng gánh vác. Đến bây giờ, bố chỉ thông báo một câu đề nghị các con trả nợ giúp thì quả là cú sốc lớn. Anh cả lập tức tỏ vẻ tức giận nói:

- Bố, bố đùa à? Chúng con chưa bao giờ nợ bố một đồng nào và cũng không được hưởng một đồng nào. Đây rõ ràng là do bố tiêu pha phung phí nên mới nợ nần, vậy mà bây giờ lại bắt bọn con gánh".

Sau đó, anh hai và anh ba cũng liên tục chỉ trích bố thậm tệ.

Khi nghe lời các anh nói, tôi cảm thấy rất khó chịu. Tuy giận bố nhưng tôi nghĩ rằng dù sao số tiền này cũng là do chữa bệnh cho mẹ mà nợ nần, chúng tôi là con không thể chối bỏ trách nhiệm. Tôi liền nói:

- Các anh đừng nói với bố như thế, bố bây giờ đã 75 tuổi rồi, không thể chịu đựng được nữa đâu. Nếu các anh không đồng ý trả, vậy thì em sẽ nhận. Dù không có nhiều tiền thì em cũng sẽ cố gắng làm việc để trả.

Tôi nói xong, ba anh nhìn tôi tỏ vẻ khinh miệt rồi bỏ đi thẳng không nói lời nào. Tôi bắt lực nhìn bóng lưng họ, thầm nghĩ cuộc sống sau này của tôi sẽ chẳng dễ dàng chút nào. Tôi an ủi bố:

- Ngày mai con sẽ chuyển trước cho bố 200 triệu, đây là tiền tiết kiệm của vợ chồng con để sau này cho con gái con đi du học. Số còn lại, mỗi tháng con sẽ gửi dần cho bố để trả, con tin chỉ vài năm nữa thôi, mọi thứ sẽ ổn định. Bố chỉ cần sống khỏe để con an tâm làm việc là được rồi.

Bố tôi khóc lạng, cứ nói cảm ơn tôi suốt một hồi. Bố nói xin lỗi tôi vì trước đây không chăm sóc tôi chu đáo, chỉ biết thương yêu con trai mà trọng nam khinh nữ. Lòng tôi đau thắt lại...

Từ ngày hôm đó, tôi bắt đầu lao vào làm việc không nghỉ ngơi. Mỗi ngày, tôi làm 3 công việc, lại bán thêm hàng online để tăng thu nhập. Buổi sáng 5h tôi sẽ thức giấc và đến 12h đêm mới được nghỉ ngơi. Chồng tôi rất thương tôi, thỉnh thoảng anh cũng đưa thêm cho tôi ít tiền để giúp tôi phần nào nhưng tôi không muốn mình trở thành gánh nặng của anh nên luôn từ chối. Tôi chỉ mong anh chăm lo tốt cho các con là tôi hạnh phúc lắm rồi.

Tròn một năm sau, đúng vào ngày giỗ mẹ, bố lại gọi chúng tôi về nhà nhưng 3 anh trai đều từ chối không về. Vậy là chỉ có vợ chồng tôi sang ăn cơm cùng bố. Sau khi dùng bữa xong, bố đưa cho tôi một quyển sổ tiết kiệm và 450 triệu tiền mặt, tôi mở sổ ra và bàng hoàng với số tiền ghi trên đó: 4 tỷ đồng.

Bố nhìn tôi và nói:

- Số tiền trong sổ là bố gom góp và bán đất, dù gì bố cũng già rồi, đất đai chẳng để làm gì nên bán đi. Còn số tiền mặt là của con đưa cho bố trong mấy năm qua, bố chưa tiêu một đồng nào hết. Thực ra, bố không nợ ai hết, tờ giấy báo nợ đó là giả, bố chỉ muốn thử lòng hiếu thảo của các con trước khi chia tiền thừa kế cho mấy đứa. Chẳng ai ngờ 3 người con trai mà bố hết lòng yêu thương lại tệ vậy, nên bố nghĩ con xứng đáng được hưởng tất cả.

Tôi ôm bố rồi khóc nức nở: Tức giận có, cảm động có và thương cho chính mình cũng có. Giận bố vì đã khiến tôi quá vất vả trong mấy năm qua nhưng cũng vui mừng vì nhận được món quà quá lớn. Tôi và chồng quyết định đón bố về sống chung, dù sao trước đây tôi cũng thường xuyên qua chăm sóc bố nhưng không thể tận tình bằng ở cạnh nhau mỗi ngày. Tôi sẽ không để bố phải lẻ loi một mình nữa, chúng tôi sẽ là một gia đình trọn vẹn và hạnh phúc bên nhau...